

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 14.

Eyvende Session.

10de Møde.

Tirsdagen den 11te December.

(Forsat.)

H. Sage: Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan følge den ærede Forslagsstillers Opfordring, at stemme for dette Lovforslag. Jeg troer, at Stempelovgivningen trænger til meget væsentlige Reforme. Loven, som den nu er, mangler indre Harmonie i flere Punkter; der er mange af Bestemmelserne, der ere uoverholdelige; der er andre, der i høi Grad hæmme Omfætningerne; man maa derfor meget ønske Forandringer deri. Men jeg troer ingeniunde, at man kan begynde med en Reform som den her foreslaaede. For det Første maa jeg gjøre opmærksom paa, at vi nødvendigviis maae have finantstille Oplysninger her om det Tab, Statskassen vil lide, naar denne Lov bliver antagen. Man maa erindre, at her er Tale om en meget væsentlig Nedsættelse af Stempelen for staaende Obligationer, som indbefatte en stor Deel af de Papirer, hvor Stempeloven faaer Anvendelse. Det skal nemlig efter Forslaget nedsættes omtrent til $\frac{1}{4}$, og det vil for Statskassen blive et meget betydeligt Tab. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at, naar denne Lov gif igjennem, vilde andre Forandringer blive langt vanskeligere. Naar man nemlig skal foretage Reforme, maa man først gjøre sig klart, hvor stor den hele Indtægt kan blive, som vil fremkomme, naar Loven har undergaaet de Forandringer, man anseer for hensigtsmæssige; men, naar man ligesom forlods har taget en meget betydeligt Indtægt fra Statskassen, saa er det aabenbart langt

vanskeligere senere at foretage Forandringer, som kunne være nok saa ønskelige som de, der her ere foreslaaede. Den almindelige Regel i Stempelpapirsloven er den, at alle Papirer, som ikke udtrykkeligt ere nævnte at skulle skrives paa andre Classers Papir, skulle skrives paa første Classes Papir. Nu vil det ganske vist være unaturligt, at mange Papirer, der ingeniunde saa vel kunne taale en høiere Besættning, som de staaende Obligationer, skulle vedblivende skrives paa første Klasse, medens de staaende Obligationer gaae over til anden Klasse. Det er fuldkommen feilagtigt, naar den ærede Forslagsstiller siger, at det er de Uformuende, der fornemmelig bære denne Afgift; det er netop de Formuende, det er især de Mænd, der tage Pant i deres Eiendomme og derved vise, at de ere istand til at udrede ikke ubetydelige Summer. Den Mand f. Ex., der kjøber en Eiendom til 10,000 Rd., han maa absolut kunne udbetale Noget, og det, at han kan det, er et Vidnesbyrd om hans Velstand og ikke om hans Uformuenhed. Og naar en Mand kjøber et Gods til 500,000 Rd., udbetaler 200,000 Rd., og der bliver staaende 300,000 Rd., saa vil dog ingen Mand paastaae, at han er uformuende, fordi han skal optage 300,000 Rd. i sin Eiendom. Det er derfor et aldeles falst Standpunkt, naar man her vil sige, at man giver denne Lov for fortrinsviis at række de Uformuende Haanden. Jeg skal, efterat den ærede Formand har mindet om, at vi nærmest her befatte os med den formelle Side af Sagen, ikke nærmere gaae ind paa Realiteten; men jeg troer at have anført Nok for at vise, at vi ikke bør gaae videre med dette Forslag. Det gaaer ikke an, som den ærede Forslagsstiller siger, at for-